

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. Č.**, týkající se podání žalobce adresovaného Krajskému soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 5. 2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti sdělení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 5. 2014, č. j. 10 Na 27/2014 - 2,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl sdělení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) č. j. 10 Na 27/2014 - 2 ze dne 12. 5. 2014 (dále také „napadené sdělení“), jímž krajský soud žalobci sdělil, že jeho podání datované dnem 6. 5. 2014, doručené krajskému soudu dne 7. 5. 2014, bylo podáno u místně nepříslušného soudu.

Dne 7. 5. 2014 podal stěžovatel krajskému soudu podání s návrhem, aby krajský soud vydal rozsudek, jímž se „*zakažuje Předsedovi Nejvyššího správního soudu, sídlem obecně známým, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na zákonného soudce, a příkazuje se mu, aby neprodleně obnovil stav před vylíčeným zásahem – předal mejlovou písemnost z 3. března 2014 soudci Vyklickému*“. Krajský soud na toto podání zareagoval sdělením ze dne 12. 5. 2014, sp. zn. 10 Na 27/2014 - 2, kterým stěžovatele informoval, že podání spadá do místní příslušnosti Krajského soudu v Brně a bylo proto adresováno místně nepříslušnému soudu. S ohledem na to, že ze strany stěžovatele se jedná o metodický postup, u něhož nelze vyloučit snahu zastřít skutečný důvod podávání přípisů adresovaných někomu jinému u zdejšího soudu, krajský soud vrátil stěžovateli jeho podání. Jak krajský soud dále uvedl, praktiky zneužívající platné právo se nemohou dovolávat zastání či ochrany veřejné moci, a navíc akceptace takového postupu není z hlediska činnosti zdejšího soudu odůvodnitelná ani z hlediska ekonomie jím vykonávané činnosti.

Stěžovatel proti sdělení krajského soudu podal dne 19. 5. 2014 kasační stížnost. Krajský soud sdělením ze dne 20. 5. 2014, č. j. 10 Na 27/2014 – 5, vyřídil toto podání sdělením, že napadené sdělení není rozhodnutím ve smyslu § 65 a § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto nelze proti tomuto sdělení podat kasační stížnost. Z tohoto důvodu nebude jeho podání ze dne 19. 5. 2014 postoupeno Nejvyššímu správnímu soudu.

V reakci na toto sdělení stěžovatel podal dne 6. 6. 2014 prostřednictvím krajského soudu návrh adresovaný Nejvyššímu správnímu soudu na určení lhůty krajskému soudu k provedení procesních úkonů v řízení o kasační stížnosti ze dne 19. 5. 2014, pakliže ji krajský soud odmítá vypravit adresovanému soudu. V návrhu namítl podjatost všech soudců adresovaného soudu, protože odpůrcem v protahovaném procesu je orgán státní správy Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud dne 11. 6. 2014 předložil zdejšímu soudu kasační stížnost ze dne 19. 5. 2014 proti napadenému sdělení. Vzhledem k tomu, že bylo vyhověno návrhu stěžovatele, kterým se domáhal vypravení kasační stížnosti zdejšímu soudu, o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu ze dne 6. 6. 2014 již nebylo dále nutné rozhodovat, a proto se Nejvyšší správní soud zabýval dále jen posouzením kasační stížnosti proti napadenému sdělení.

Nejvyšší správní soud v první řadě podotýká, že nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Podle § 102 s. ř. s.: *„Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.“* Podle § 46 s. ř. s. písm. d) *„Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.“* Ve spojení s § 120 s. ř. s., aplikováno na posuzovanou věc, kasační stížnost stěžovatele nesměřovala proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, nýbrž proti jeho sdělení, kterým bylo stěžovateli vráceno podání adresované místně nepřislušnému soudu. Tato kasační stížnost je nepřijatelným návrhem a Nejvyšší správní soud jí proto musel odmítnout.

Nad rámec posouzení nutno uvést, že pokud je prostřednictvím krajského soudu podána kasační stížnost, tento má povinnost ji postoupit k vyřízení Nejvyššímu správnímu soudu a nemůže sám učinit závěr o tom, zda je daná kasační stížnost přípustná nebo ne. Ačkoliv tak v případě stěžovatele bylo učiněno s odkazem na hospodárnost řízení, Nejvyšší správní soud považoval za potřebné na toto administrativní pochybení poukázat.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu